

**Sermones prestantissimi viri Roberti de Lilio: ordinis
Minoru[m] sacre theologie professoris: pontificis
Aquinatis**

Caracciolo, Roberto

Lugd., Anno d[omi]ni. M.ccccxiiij. vi. no. Maij.

Feria. ij. eiusde[m] d[omi]nice. de arde[n]ti desiderio sancto[rum]
patru[m] veteris testame[n]ti aude cupie[n]tiu[m] [christu]m incarnari.
Ser. ij.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-70607](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-70607)

Feria. II. post do. I. aduentus.

De precessit.

Iterū ubi. s. Cogimur ad cor nostrū inflāman dū in amorē bñdicti Je su xpi in celo sedētis: ad dexterā p̄ris: ex vehemēti desiderio illo quo sancti p̄res veteris testamēti p̄ multa curricula annoꝝ successi ardētis: finis suspirijs dep̄cabant ip̄s incarnā dū. Qd̄ deuot̄ Bern. p̄sideras sermōe n̄. super cārica ait: Ardorē desiderij patrū suspiratiū xpi in carne p̄sentia frequētissime cogitas: cōpūgo: et confundor: in memetip̄so et vir cōtineo lachrymas ita pudet torporis miserabiliū tēporis hor̄. Qui nāq̄ n̄m̄ tātū ingerat gaudiū gratie hui⁹ exhibitio: quā tum sc̄tis veterib⁹ accēderit desiderij p̄mis forū: hec ille. In carco n̄ra icitatioe prosequi volētes incarnationis beneficiū in p̄nti sermone de ipsa dicturi sumus sub vno fructu q̄ est Jesus desiderat⁹. Pro cuius declaratioe tres conclusio nes occurrunt p̄ponēde.

Prima d̄: occasiois.

Sec̄da retardationis.

Tertia meritacionis.

Qualiter xps voluit incarnari: et si nō peccasset hō an fuisset incarnat⁹. Ca. s.

Prima cōclusio d̄: occasiois In qua vidēdū est si p̄c̄m̄ solū fuit incarnatiōis occasio et p̄cipua ratio: vel si ad huc hō nō peccasset: aliqua

alia causa dei filius incarnasset. Et circa hoc tres sunt opiniones.

Prima d̄: sustentabilis.

Sec̄da p̄obabilis.

Tertia cōmendabilis.

Prima opinio d̄: sustentabilis. que est q̄horundam magistrorū dicentiū q̄ de incarnatione est loq̄ dupliciter. Est enī incarnatio carnis assumptio. Pōt ergo eē sermo de carne assumpta. Aut quātū ad substantiā: aut quātū ad defectū passibilitatis et mortalitatis. Si loquamur de incarnatione quātū ad

defectū passibilitatis et mortalitatis: dicūt q̄ si hō nō peccasset xps carnem mortale nō assumpsisset. Sed si loquamur de incarnatione s̄m̄ q̄ dicit assumptionē hūane nature simpliciter: etias si hō non peccasset xps incarnat⁹ esset. Nā sc̄arnatio facit ad p̄fectionē toti⁹ vniuersi in hoc q̄ cōpletionē detur manu generi quātū ad tria.

Primo quātū ad illud quod respicit naturam.

Sec̄do quātū ad illud qd̄ respicit gr̄as

Tertio quātū ad illud qd̄ respicit gloriā.

Quātū ad primū in incarnatione est consummatio modorū educēdi hoīem in esse. Quadruplex nāq̄ est mod⁹ educēdi hoīem in esse.

Nec de viro nec de muliere. vt Adā.

De viro sine muliere: vt Eua.

De viro et muliere: vt ceteri hoīes.

De muliere sine viro: vt xps.

Ergo si hō stetit: fuisset incarnatio: si nō eēt filij dei incarnatio: tūc vn⁹ modus p̄ductionis deficeret. et sic vniuersus esset imp̄fect⁹. Vñ dicit Aug. in lib. de li. ar. q̄ vniuersus haberet tam p̄fectiones q̄ nemo pōt rōnabiliter aliquā imp̄fectionē inuenire in eo.

Sec̄do incarnatio facit ad p̄fectionē hoīs quātū ad illud qd̄ respicit gratiā. Nam xps est caput ecclie non solū s̄m̄ diuinā naturā: sed etiā s̄m̄ humanam vt ostēdit Aug. sup̄ Job. Sed si homo nō peccasset adhuc xps esset caput ecclie. ergo aut filius dei se incarnasset aut ecclesia remāsisset acephala. Insus per si hō lapsus nō esset nihilominus fuisset fact⁹ in matrimonij. Si igitur sacramētū matrimonij in cōiunctione seruū significat cōiunctionē xpi et ecclie sic quātū ad naturarū vniōnē p̄pter inseparabilitatē. vt d̄ ad Ephe. v. Ergo si hō stetit: aut fact⁹ matrimonij esset falsuz signū: vel filij dei fuisset incarnatus. Tertio incarnatio facit ad cōplētū hoīs quātū ad illud qd̄ respicit gl̄iam. Nā s̄m̄ Aug. de spū et aīa

totū hoīem assumpsit xps vt totū bea-
 tificaret. Sed si hō nō ēēt lapsus: erat
 totus beatificabilis. ergo xpus fuisset
 incarnat⁹. His rōnib⁹ adherētes dicūt
 quidā indubitatē qd stāte adhuc natu-
 ra in terminis sue pditionis: et si nūq̄
 fuisset lapsa: qd dei fili⁹ fuisset incarna-
 tus: nō vt redēptor: sed vt glorificator.
 ¶ Secūda opinio dī: pbabilis: q̄ primaz
 oīno negat. Dic̄ em̄ qd si hō nō peccas-
 set nūq̄ xps carnem sumpsisset: qd hec
 magis cōcordat pietati fidei. Nam pce-
 des opinio q̄ dicit qd deuz cōueniebat
 incarnari ppter pfectionē vniuersi: de
 um inter pfectionē vniuersi concludit
 qd incōueniētissimū ē: qd incarnatiōis
 mysteriū est sup oēm vniuersum: siue
 quātū ad naturā: siue quātū ad glīam.
 Dicit nāq; pbilosoph⁹ i. rj. p̄me pbic.
 De sup oēm vniuersi ordine ponēdus
 est. Et ad illud qd adducit de mō edu-
 cēdi hoīem dicere possum⁹: qd quartus
 ille modus q̄ educt⁹ est xps nō est de p-
 fectiōe vniuersi: nec ex hoc sequit̄ qd si
 talis mod⁹ nō fuisset qd vniuersus sua
 pfectionē careret. Sicut em̄ nō potest
 argui impfectio vniuersi quātū ad su-
 scitationē motu qd nō fecisset si hō
 nō peccasset. Possēt etiā dici qd de illo
 mō pductiōis nō arguit̄ veritas incar-
 natiōis: qd de potuisset pducere homi-
 nē de muliere absq; viro: q̄ nō esset
 des. ¶ Ad illud qd dicebat qd incarna-
 tio facit ad pfectionē hoīs quātū ad il-
 lud qd respicit grām: qd xps est caput
 ecclie dicere possum⁹ qd duplex est capi-
 tis pprietas. Una q̄ artēdit fm cōfor-
 mitatē ad mēbra. Alia q̄ artēdit fm do-
 noz gratuitoz influētiā. Rōne p̄me p-
 pueratis xps est caput ecclie inquātū
 des. rōne hui⁹ principaliter tenet rō-
 nē capitis. Et iō dato qd incarnat⁹ nō
 esset: ecclia hoīs capite nō careret. Na-
 buisset em̄ tūc caput des: sicut nūc ec-
 clia angeloz. De alio dō qd adduceba-
 tur de matrimonio rōdere possum⁹ qd
 matrimoniū duplicē hz significatiōe
 Significat em̄ coniūctiōe dei ad ec-
 clesiam fm charitatē r significat cōiū-
 ctionē fm vniōe in persone vnitare.
 Utrāq; harū significatiōnū hz fm sta-
 tus lapsū. Alterā dō habuisset si hō
 steterisset. Et ideo nō esset falsum signū.
 Sicut em̄ matrimoniū nūc est in offi-
 cū r in remediū. tunc aut̄ solū in offi-
 cū: sic hz duplex significatiū nūc. tunc
 aut̄ vni. De eo dō quod vltimo diceba-
 tur. s. de gloria qd totū assumpsit. dicūt
 isti qui tenēt hāc opiniōe secundā: qd
 illa nō est ratio p̄cipua: sed āneca prin-
 cipali: pro eo qd si nūq̄ deus incarna-
 tus esset homo glorificatiōe corporis
 sui ex visōe dei perfecte r totaliter ha-
 buisset. Visto em̄ chusti corporalis spe-
 crat nō ad essentialē completiōe bea-
 titudinē: sed ad quoddam accidētale
 gaudiū. Et hoc patet qd alij sensus be-
 atificant vt visus r tñ obiecta sibi cor-
 respōdētia nō habebūt: sicut tact⁹: gu-
 stus r̄c. Gloria nāq; sensuum exteriō-
 rum erit per redūctiā delectatiōis
 veniētis ex parte superiori a visōe dei
 cuius visio adeo reficit: vt nihil vltra
 necessariū sit aīe ad eius beatitudinē.
 Unde multum derogare videtur sum-
 mo bono qui dicit ipsum non sufficere
 absq; bono creato sibi adiūcto ad ho-
 minē perfecte beatificādū. Nec Boni. s.
 di. iij. lib. ar. ij. q. ij. ¶ Tertia opinio dī
 cōmendabilis: q̄ dicit xpm natum fuis-
 se: vt hoīem pditū redimeret: nec cur-
 rat inuestigare ea q̄ potuissent eueni-
 re homine stāte. Sed gratias dat deo
 qui tā benigne voluit prouidere homi-
 ni pdito. Dicit nāq; Aug. in li. de ver-
 bis dñi. Venit filius hominis querere
 r saluū facere quod perierat. Si homo
 non peccasset: filius hoīs nō venisset.
 Et idem super Job. Nulla causa fuit
 veniendi xpo dño: nisi peccatores sal-
 uos facere. Tolle morbos: tolle vulne-
 ra: r nulla est causa medicine. Et idem
 super illo verbo Matth. s. Ipse em̄
 saluus faciet populum r̄c. Si ergo ho-
 mo non peccasset: virgo nō peperisset.
 Et idem super illud Johā. rj. Dñe ecce

Feria. II. post. do. I. aduentus.

queq; amas infirmas. Si peccatores dominus non amaret: ad terram de celo non descenderet. Et idem super psalmo. lxxvij. super illo verbo. Infirmus sum in limo profundi. dicit: Utinam maneret homo in eo quod deus fecit. Si enim maneret in eo quod deus fecit non in limo infirmus esset quem deus genuit. Et leo papa in sermone. Si homo ad imaginem et similitudinem dei factus in suo honore mansisset: creator mundi creatura non fieret: neque sempiternam temporalitatem subiret: aut equalis deo patri dei filii formam serui assumeret. Et Paulus. s. ad Timotheum. s. Christus Iesus venit in mundum peccatores saluos facere. Ista nobis cordi esse debet qui donato humano genere propter peccatum voluit dei filius incarnari ut ipsum redimeret. O immensa amplitudo diuine charitatis. O profunda bonitas summi dei. Peccauimus nos omnes cecidimusque in captiuitatem inferni: et ipse ut nos redimeret misit: non angelum: non archangelum: non denique aliam creaturam: sed unigenitum filium suum. Audiat terra: intelligat celum in immo audiat. Job. iij. nouum iocundum: nouum felicissimum: nouum amosissimum. Sic deus dilexit mundum: ut filium suum unigenitum daret: ut omnes qui credit in illum non pereant: sed habeant vitam eternam. Et ad Ephe. ij. Propter nimiam suam charitatem: inquit apostolus: qua dilexit nos deus: misit filium suum in mundum ut saluet mundum per ipsum. Quod Gregorius considerans admirando celebrabat. O inestimabilis dilectio charitatis ut seruum redimeres: filium tradidisti. Quid suauis: quod dulcis potest audiri? O peccatores ingrati diligite christum quos iam redemit quem patres antiqui illum redempturum expectantes toto corde dilexerunt. Qualiter christus conuenienti tempore incarnatus est: et quomodo rationabiliter tamen distulit in carnari.

Ecce iam conclusio dicitur: retardatio. Incarnari equidem volens dei filius: non id fecit illico post peccatum nec paulo post: sed post sexcentum annorum in sexagesimo etate mundi. Mirum certe quare hoc

largum donum non accelerauit. Verum non sine ratione credendum est factum esse quod ut scribit Ecclesiastes. iij. Omnia tempora habet. Primum autem huius tarditatis rationes tres assignantur.

Prima ratio fuit propter peccati punitionem.

Secunda propter morbi curationem.

Tertia propter christi incarnandi commendationem.

¶ Prima ratio. Nam in hoc manifestatur diuine ultionis seueritas contra peccatum: quod clamores et luctus hominum tanto tempore sustinuit: antequam vellet descendere.

¶ Secunda ratio fuit propter morbi curationem. Nam primus peccati quod homo commiserat ex supbia puenerat: ideo per humilitatem liberandus erat. Quod fieri debuit ut homo se infirmum agnosceret: et liberatore indigere. Vnde glossa super epistolam ad Galatas. iij. c. dicit: Magna consilio factum est: ut post hominis casum non ilico dei filius mitteretur. Reliqua deus hominem peius in libertate arbitrii in lege naturas

li ut sic vires suas cognosceret: ubi cuius deficeret legem accepit. Qua data inuasit morbum: non legis sed nature vitio: ut ita cognita infirmitate sua clamaret ad medicum: et gratie quereretur auxilium.

¶ Tertia ratio fuit propter christi incarnandi commendationem. Debat namque illud beneficium commendari quod necessarium erat: debebat commendari per multos presertim res.

Ob quod debebant precedere figure prophetie et alia que in veteri testamento reser-

uata sunt: de quibus in sequentibus diffusius dicemus. Quibus impletis misit deus filium suum. Vnde glossa super epistolam ad Galatas. iij. c. dicit: Magna consilio factum est: ut post hominis casum non ilico dei filius mitteretur.

¶ Reliqua deus hominem peius in libertate arbitrii in lege naturas li ut sic vires suas cognosceret: ubi cuius deficeret legem accepit. Qua data inuasit morbum: non legis sed nature vitio: ut ita cognita infirmitate sua clamaret ad medicum: et gratie quereretur auxilium.

¶ Tertia ratio fuit propter christi incarnandi commendationem. Debat namque illud beneficium commendari quod necessarium erat: debebat commendari per multos presertim res.

Ob quod debebant precedere figure prophetie et alia que in veteri testamento reser-

uata sunt: de quibus in sequentibus diffusius dicemus. Quibus impletis misit deus filium suum. Vnde glossa super epistolam ad Galatas. iij. c. dicit: Magna consilio factum est: ut post hominis casum non ilico dei filius mitteretur.

¶ Reliqua deus hominem peius in libertate arbitrii in lege naturas li ut sic vires suas cognosceret: ubi cuius deficeret legem accepit. Qua data inuasit morbum: non legis sed nature vitio: ut ita cognita infirmitate sua clamaret ad medicum: et gratie quereretur auxilium.

¶ Tertia ratio fuit propter christi incarnandi commendationem. Debat namque illud beneficium commendari quod necessarium erat: debebat commendari per multos presertim res.

Ob quod debebant precedere figure prophetie et alia que in veteri testamento reser-

uata sunt: de quibus in sequentibus diffusius dicemus. Quibus impletis misit deus filium suum. Vnde glossa super epistolam ad Galatas. iij. c. dicit: Magna consilio factum est: ut post hominis casum non ilico dei filius mitteretur.

facta est plena participatio boni neces-
sarij: boni veritatis quātū ad intelles-
ctū: et boni gratie quātū ad affectum.
Johā. i. De plenitudine ei⁹ oēs accēpi-
mus. O q̄ felix et brā dici pōt hec etas
nostra. O vere aureū seculū in quo ex-
perimur dulcedinē incarnati verbi fi-
lij dei: quā p̄ multa annoꝝ milia expe-
ctantes perierūt adam pater nostre gē-
tis. Noe vir iustus. Abrahā per obedien-
tiā placēs deo. Isaac māsuer⁹. Jacob
cōtemplator. Moyses rect⁹ et dilectus
deo. David fm̄ cor dñi electus. Elia
serra secatus. Daniel in lacū leonū mis-
sus aliq̄ amici dei patriarche et pphe-
te. Reges in populo dei diuinit⁹ p̄fe-
cti: aliq̄ q̄ plurimi illorum tpe. Dñc
est q̄ saluator dicebat loquēs discipu-
lis suis Luce. x. Beati oculi q̄ vident q̄
vos videtis. Dico em̄ vobis: q̄ multi
prophete et reges voluerūt videre et nō
viderunt que vos videtis: et audire
que vos auditis et nō audierūt. Sed
heu inquam quia est somnolenta mēs
humana ad talia contemplandū. Pau-
ci equidem reperiuntur q̄ cogitare ve-
lunt copiosius fructū quē susceperūt su-
scipiūt et suscipere possent ex bñficio i car-
nati iesu. O mens dura: o creatura rō-
nalis: o negligens aia: o aia somnolē-
ta: o aia dormiēs: o aia pigra: exp̄gisse
re queso et p̄teplare q̄ adā vixit annis
nonagētis et triginta: vt scribit⁹ Gen. v.
et semp̄ in sacrificijs: in orationib⁹: in
diuino cultu clamabat: Veni iesu: nō
potuit ipsum videre: quinimo moriēs
ad loca tenebrarū descendit. Id ipsum
fecit Verb filius ei⁹ vniēs annis nō gē-
tis. xij. in eadē fide et desiderio media-
toris. Hoc oēs alij iusti ab Adam vsq̄
Noe clamauerūt et nō potuerūt obtine-
re. Interfici Abel inocēs: et clamauit
eius sanguis adiuētē deum: et tñ celū
cōscendere nō voluit: et detrusus est in
limbo. Indignatus est deus cōtra ini-
quitatē mundi tpe Noe ob quā oēs di-
luuio perdidit: et tamen Noe cum suis
ob iusticiā iudiciā et puritatē in arca

saluat⁹ est. Et cū omnibus diebus vite
sue xpm̄ desiderasset: videre nō potuit:
et nonagēsimō ac quinquagesimo an-
no etatis sue moriens Gen. ix. luce di-
uina priuatus est Abrahā vt deo prom-
ptus obediat filiū p̄p̄iū immolare sa-
tagit xpm̄ incarnandū semp̄ desiderās
et qd̄ voluit nō obtinuit: et cētesimo ses-
ptuagesimo quinto anno moriēs in se-
nectute bona. Gen. xxv. descendit ad in-
feros. Ibi Isaac: ibi Jacob: ibiq̄ oēs
illoꝝ tpoꝝ: vsq̄ ad mortē xpi. O ifelix
peccator vis cognoscere serenitatē: trā
quillitatē: et gratiā t̄pis nr̄i: vide fines
eoꝝ qui xpo volūt adherere. Lapidat⁹
stephan⁹ et clamat: video celos aptos
comburi Laurētius: et igne mot⁹: et
statim volat ad celū. Longū p̄fecto sa-
tis esset ap̄loꝝ omnium martyrum cōfesso-
rū atq̄ virginū similia narrare. Sed il-
lud vniū p̄tereundū nō est: qd̄ oēs ad
imitationē deuotionēq̄ gratiosissimi
iesu xpi inducere pōt. Crucifigit latro
qui multa flagitia p̄petrauerat: et xpo
se cōmendās eadē die in paradisu reci-
pitur. Currite peccatores ad fontē gra-
tie iesu xpi: q̄ clamabat in tēplo Jo.
vij. Si q̄s sitit veniat ad me et bibat.
Nō obest nobis precedēs tarditas rō-
nalis incarnationis iesu xpi.

¶ De immēstrate bñficii incarnationis:
et qualiter se habēt ad illud incerta san-
ctoꝝ patrum.

Laplin. iij.

¶ **T**ertia cōclusio de meritatiōis.
In qua pie videre possumus
an xpi incarnatio fuit ex mera
gratia. et an illa impetrauerūt
sanctoꝝ patrū et ecclie merita. Nā Pau-
lus dicit ad Titū. iij. Apparuit benigni-
tas et humanitas saluatoris nostri dei
nō ex operib⁹ iusticie q̄ fecimus nos.
Verū tamen dicere possumus fm̄ dos-
ctrinā Boh. in. iij. dis. iij. ar. ij. q. j. de
beneficio incarnationis tripliciter re-
spondendo.

Primo quātū ad circūstantiā.

Secōdo quātū ad efficaciam.

Tertio quātū ad substantiam vel

Feria. III. post do. I. aduentus.

essentiam.
¶ Primo si loquamur quātū ad circūstantiā tēpōis: pōt cecidi absq; calūniā q; cadat sub merito pcedētis ecclesie. Scti enī p̄res flagratissimis desiderijs meruerūt incarnationis accelerationē.
¶ Secōdo si loquamur de bñficio incarnationis quātū ad efficaciam: sic cū ei; efficacia esset duplex s̄m q; ordinabat ad liberationē a seruitute diaboli: et a reatu carētie visionis dei: et ad ereptionem de statu culpe: quodam mō cadit sub merito. quodā mō nō. Quātū ad liberationē a reatu carētie diuine visionis et captiuationis diaboli: hoc meruerūt sancti patres et cadit sub merito. Quātū nō ad ereptionē de statu culpe non cadit sub merito nisi q̄s large summat meritū agnū: et nō cōdigni.
¶ Tertio si loquamur de illo bñficio quātū ad substantiā vel essentiā est dicendū q; cadat supra sctōrū patrū merita. Propter qd nō est iuste retributiōis sed dignatiōis eminentissime. Nā si cōgreget in vna hūilitas oīm sctōrū nunq; poterit in minimo comparari illi hūilitati qua dei fili; apparere voluit in forma serui et habitu inuēt; vt hō. Si colligatur oīa suspiria: oīs lachryme: oēs pene: oēs cruciat;: oīs penitētie: oīa genera mortis: etiā q̄cūq; passi sunt scti propter xpm: et collocent; ex vna parte ex altero nō latere ponatur vna lachryma xpi vel nascētis vel fugiētis p egypti nemora: vel orātis: vel patētis: vel mouētis: plus illa lachryma vna valeat et fomaceo illo corde pueniēs q; oīa illa bona q; dixim; et cogitare possum; in q̄buscūq; sctis et electis et amicis dei. Vnde Hiero. ad Damasum papā de fili; lio pdigo ait: Que maior pōt esse delecticia q; vt dei fili;: fili; hoīs putaret nouē mēsu fastidia sustineret: partus expectaret aduentū: p singulas adoleret etates: et post ptumelias vocū: alapas: flagellā: et crucis pro nobis fieret maledictum: vt nos a maledicto legis absolueret. hec ille. Iuste ergo et rōna;

biliter aīa nra sitire d; ad iesum in gloria coronatū: quē scti p̄res in nocte legis desiderauerūt incarnandū: q; dies grē nobis appropinquauit: qua mediate ante facili; ē nobis accessus ad beatā eternāq; vitā: in qua xps saluator: seculi viuit et regnat in eternū. Amen.
¶ Feria tertia post primā dñicā aduentus de reuelationib; factis mētib; p̄phetarū de incarnationis mysterijs: et qualiter p̄phete pdixerunt multipliciter xpm fore vcturū. Sermo. iij.
¶ Iesus p̄phete cognit;. Fruct;. iij.

¶ Or̄ p̄cessit etc.

N placuit quondā altissimi mo deo celi incarnationis mysteria p̄phetarū mētibus reuelare: vt p̄ ipsorū voces instrueret hūanū gen; de veritate incarnati verbi. Nullus eqdē excusare se pōt: si iesum nō credat: si eū non colat: si illū toto corde nō amplectet. Cui; aduētū p̄cesserūt tot p̄phetarū oracula et testimonia. Firmat enim vniuscuiusq; mēs in fundamento veritatis cū senserit de xpo vcturo p̄phetas clamare ac predicare. Quapropter in p̄nti ser. de incarnatione verbi loq; volētes p̄siderabim; illas supnas reuelatiōes q̄s h̄uerūt p̄phete: colligemusq; ea q; dicturi sumus sub vno fructu: qui est iesus p̄phis cognit;. Ad cui; declarationem tres cōclusiones occurrūt de clarande: quarum.

Prima vocat diffinitio.

Secōda vocat multiplicatio.

Tertia vocat restitucio.

¶ De p̄phetia qd est: et q̄liter non pōt esse naturaliter p̄tra opinionē illoz q; dixerūt q; hō posset naturaliter p̄phetare: qd si verū eēt p̄pheticū testimoniū non esset pueniens. Caplm. f.

Prima conclusio vocat diffinitio

¶ In qua pueniēs est scire qd est p̄phetia: q; nisi hoc clare inteligeret: nō satis eēt incarnationē xpi magnificare ex quo fuit a p̄phetis